

opusdei.org

Napapiirin pohjoispuolella

Nimeni on Fran ja asun Galiciassa, ja Suomessa viettämäni kolme kuukautta ovat antaneet minulle mahdollisuuden tutustua läheltä Opus Dein työhön Pohjois-Euroopassa ja tukea sitä.

29.3.2008

Isä Raimo viettää pyhää messua puumökissä Norjan tundralla 20 kilometriä Jäämerestä. On jo kolmas päivä Helsingistä alkaneella retkellä,

joka on vienyt meidät läpi Suomen, Ruotsin ja Norjan Lapin. Oppaamme Juhani on luterilainen pastori läheisellä paikkakunnalla.

Lappeenranta on pieni kaupunki Saimaa-järven rannalla Kaakkois-Suomessa. Sieltä on n. 200 kilometriä Pietariin ja vain 25 Venäjän rajalle. Kun aloitin väitöskirjani Ferrolissa kaksi vuotta sitten, en voinut kuvitellakaan tutkimukseni vievän minut näin kauas, mutta tänä vuonna sain tilaisuuden saattaa päätökseen teknillisen koulutukseni ulkomailla kolmessa kuukaudessa. Kohteeksi valittiin lopulta Lappeenrannan teknillinen yliopisto.

Ennen Suomeen saapumista ajattelin kolmea kuukautta Lappeenrannassa hieman huolestuneena, sillä lähin Opus Dein keskus on Helsingissä eli yli 200 kilometrin päässä yliopistostani. Sain järjestettyä työsuunnitelmani niin, että joka

viikonloppu minulla oli tarpeeksi aikaa matkustaakseni junalla pääkaupunkiin.

Tällä tavalla pystyin osallistumaan Opus Dein keskusten perhe-elämään ja ennen kaikkea pyhään messuun, koska Lappeenrannan seudulla ei ole katolisia kirkkoja. Itse asiassa katolilaisen läsnäolo yliopiston tutkijoiden joukossa herätti ensin aika lailla uteliaisuutta.

Vain joitain päiviä saapumiseni jälkeen olin jo vastannut valtavaan määrään ystäväieni kysymyksiä katolisesta kirkosta, Opus Deistä ja siitä, mitä tarkoittaa pyrkiä pyhyyteen keskellä maailmaa. Monilla heistä on katolisuudesta poikkeava käsitys uskonnosta: monet ovat luterilaisia, jotkut toiset ortodokseja, on myös muutamia muslimeja, mutta suurella enemmistöllä ei ole kokemusta Jumala-yhteydestä.

Kaikesta huolimatta keskustelujen aiheet olivat usein syviä kuten elämän tarkoitus, Jumala-suhteen tarpeellisuus ja oikea uskonto. Toisten näkemysten suhteen vallitsi aina suuri kunnioitus, vaikka monesta asiasta ei ollut helppoa päästä yksimielisyyteen.

Suurimmalle osalle kyseessä oli ensimmäinen kontakti Opus Dein jäseniin, ja pyhän Josemaría Escriván opetukset olivat heille uusia ja viehättäviä. Esimerkiksi kun puhuttiin mahdollisimman täydellisesti työskentelemisestä Jumalan rakkauden tähden, sain useaan otteeseen vastauksen: "tuo on hyvin luterilainen ajatus." Vastasin aina, että se on lisäksi myös "hyvin katolinen" ajatus ja ominainen Opus Dein hengelle.

Opus Dein työ Suomessa alkoi 20 vuotta sitten. Jo hyvän aikaa Helsingissä on ollut olemassa poikien

klubi nimeltä Kuunarikerho. Tänä vuonna ollaan aloittamassa opiskelijaresidenssiä nimeltä Tavasttähti. Alkuvaikeudet kohdataan iloisesti ja hyvillä mielin, vaikkakin tavalliseen tapaan sain kohdata hieman "epätavallisia" tilanteita Opus Dein keskuksessa kuten jääkaapin vieminen uuteen keskukseseen Liettuassa ja ruuan valmistaminen monena päivänä viikossa...

Näiden kolmen kuukauden aikana olen pystynyt auttamaan talon kunnostamisessa seiniä maalaamalla, portaita korjaamalla ja huonekaluja paikoilleen asettamalla yhdessä muiden Opus Dein jäsenten kanssa sekä niiden poikien, jotka käyvät usein keskuksessa.

Patu kerää lehtiä, joita syksy kerää pihalle, Alex on juuri maalannut ristin, joka tulee kappeliin, Teo opettaa espanjan kieltä kerhon

pojille... Jotkut heistä ovat luterilaisia tai helluntailaisia, mutta kaikki jakavat ilon ja hyvän hengen ilmapiirin, jonka avulla päästään yli pienistä epämukavuuksista, joita työ teettää. Samoin kuin Ferrolissa ohjaan Roiba-nuorisokerhoa, niin myös Helsingissä sain tilaisuuden osallistua Kuunarikerhon toimintaan ja todistaa, ettei kieli ole este kitaransoiton opettamisessa, filmin kuvaamisessa tai yhteiseen rukoushetkeen saattamisessa.

Nyt kun olen jo palannut Galiciaan, jatkan rukoilemista tämän fantastisen maan puolesta, jotta katolinen usko saavuttaisi yhä enemmän alaa sen ihmisissä.